

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/81/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212470
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912212470.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 14C/119/2012-66 zo dňa 15. decembra 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 14C/119/2012-66 zo dňa 15. decembra 2014 potvrdzuje.

odôvodnenie:

1.Okresný súd ako súd prvej inštancie napadnutým uznesením uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol. Žalobcov návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu nepovažoval za dôvodný. Ani subjektívny pocit žalobcu, ani podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky takýmto dôvodom nie sú, najmä keď o namietanej zaujatosti sudcu už bolo právoplatne rozhodnuté krajským súdom tak, že zákonný sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.3.2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov, ako aj na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v iných veciach, podľa ktorého dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo.

2.Proti uvedenému uzneseniu okresnému súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovel.

3. Odvolanie žalobcu bolo doručené súdu prvej inštancie za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), ktorý bol ku dňu 1.7.2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Súd preto na odvolacie konanie aplikoval príslušný ustanovenia CSP s poukazom na § 470 ods. 2, prvá veta CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP zostávajú zachované.

4.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

5. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

6. Podľa § 162 ods. 1, písm. c) CSP (1) Súd konanie preruší, ak c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

7. Odvolateľ namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ďalej neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto odvolacie dôvody však nekonkretizoval vo vzťahu k rozhodnutiu o zamietnutí návrhov na prerušenie konania. Súd v zmysle § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, pokiaľ nejde o prípady uvedené v odseku 2 a v § 379 CSP. V danom prípade nejde o prípad uvedený v § 379 a § 380 ods. 2 CSP, a preto súd takéto nekonkrétne dôvody za odvolateľa nebol oprávnený konkretizovať.

8. Námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia nekorešponduje s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosťou pre nedostatkov dôvodov podľa § 157 ods.2 O.s.p., podľa ktorého súd v odôvodnení stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, potom trpí také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie neobsahuje žiadne skutkové zistenia, na základe ktorých bolo rozhodnuté, alebo obsahuje skutkové zistenia, ktoré v konaní neboli zisťované, prípadne chýba ich právna kvalifikácia. Takouto chybou napadnuté rozhodnutie netrpí. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podstatné skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom argumentoval, že otázka namietanej zaujatosti konajúceho sudcu bola už právoplatne rozhodnutá nadriadeným súdom. Ďalej, že dôvodom pre prerušenie konania nie je ani skutočnosť, že žalobca s takýmto rozhodnutím nie je spokojný a podal preto sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky.

9. Dôvodom nesprávneho právneho posúdenia, nedostatočne zisteného skutkového stavu a zaťaženia konania vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je podľa odvolateľa skutočnosť, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Okresný súd takýto nesúhlas správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods.1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť.

10. Odvolateľ súčasne navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods.2 písm.c) O.s.p.. Z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd bol oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebiehalo konanie, v ktorom sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu Slovenskej republiky, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevyhlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd Slovenskej republiky žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013), ktorý sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na

ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

11. Je potrebné s odvolateľom súhlasiť, že zárukou spravodlivého súdneho konania, na ktoré má každý účastník v zmysle Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neoddiskutovateľné právo je, aby každú vec rozhodoval zákonný, nezávislý a nestranný sudca. Je potrebné zdôrazniť, že vylúčeným sudcom je len ten sudca, u ktorého vzhľadom na pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, možno mať pochybnosť o jeho nezaujatosti. Samotná skutočnosť, že súdom prejednávanej veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená súdom v inej veci, nenapĺňa podmienky, za ktorých je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci podľa § 14 ods.1 O.s.p. teraz § 419 CSP. Odvolateľ sa mylí, pokiaľ sa domnieva, že takýto názor je ojedinelým názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Naopak, ide o stabilnú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, na čo poukázal aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazom na príslušné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. júna 2013, sp. zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbíry soudních rozhodnutí a stanovisek). Tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, tak je neústavné, aby bol vylúčený z rozhodovania sudca, ktorý nemá pomer k veci a ani k účastníkom a ani k ich zástupcom.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody možno konštatovať, že súd prvej inštancie aplikoval na svoje rozhodnutie správny právny predpis, ktorý správne vyložil, keď poukázal na to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie s poukazom na § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej

strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Podľa § 422 ods.2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 427 ods. 1 a 2 CSP dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.